

Un dia diferent

Un relat de: [lluna trencada](#)

Encara fan cara d'adormits...

- Bon dia colla pessigolla!! A punt per l'aventura d'avui?

Sembla que els seus rostres es transformen... passen de la son a l'emoció, en qüestió de mil·lèsimes de segon.

Baixen de l'autobús. Estan molt contents perquè saben que veuran i aprendran coses interessants, diferents. Al cap i a la fi, és un dia diferent. T'adones que estan excitats, es senten grans i lliures; juguen, riuen, bromegen, corren... però alhora es senten insegurs, no es mouen en un lloc conegut ni familiar i és per això que no et treuen l'ull de sobre. Fas un pas i de seguida sents una veu que et demana:

- On vas?
- A llençar aquest paper a la brossa.
- Però ara tornes, oi?
- I és clar que sí. A més, si t'hi fixes bé, em veuràs tota l'estona.

Va passant el temps i els veus més segurs d'ells mateixos. S'adapten al nou espai, a les noves persones que els envolten: companys i companyes, monitors, altres mestres...

Arriba l'hora de la veritat. Sentits oberts! Cervell actiu! Ara reben centenars d'estímul de diferent manera: veuen, senten, oloren, toquen... i tot això ho processen.

Som al Toca-Toca. En Guillem ens explica alguns animals que podem trobar en diferents ecosistemes: serps, granotes, salamandres, dragons... Els hauríeu de veure... orelles ben obertes, boques ben tancades i uns ulls com taronges. Estan delitosos per aprendre, per descobrir, i exactament això manifesta el seu cos, el seu rostre, la seva mirada.

A l'hora de tocar els animals hi ha qui les té totes i hi ha qui no. Clar no és habitual tocar serps, cucs de mil peus, estrelles de mar, granotes... fa cert respecte. Els seus ulls també ho manifesten.

- No ho vull tocar, em fa por.
- Vols que ho provem junts? Ho toquem alhora tu i jo?

Amb les mans juntes, una sobra l'altra, amb el cos tens i la respiració veloç...

L'infant fa l'esforç, ho toca i automàticament somriu!! Content d'haver-ho aconseguit. Per ell era un repte. Li feia por!

Per ell era un repte... però ha confiat amb tu. Sembla una tonteria que un nen o nena confiï en tu, però... ho és? Pel fet de ser adult i mestre/a, porta implícit que l'alumne/a confiï en tu? Jo crec que no i em fa immensament feliç pensar que confien amb mi.

Tornem i penso. Penso en tot això que he escrit. Ha estat un dia meravellós, ple de sorpreses, de petites coses que fan pensar... i finalment, sento que estic completament enamorada de la meva feina.